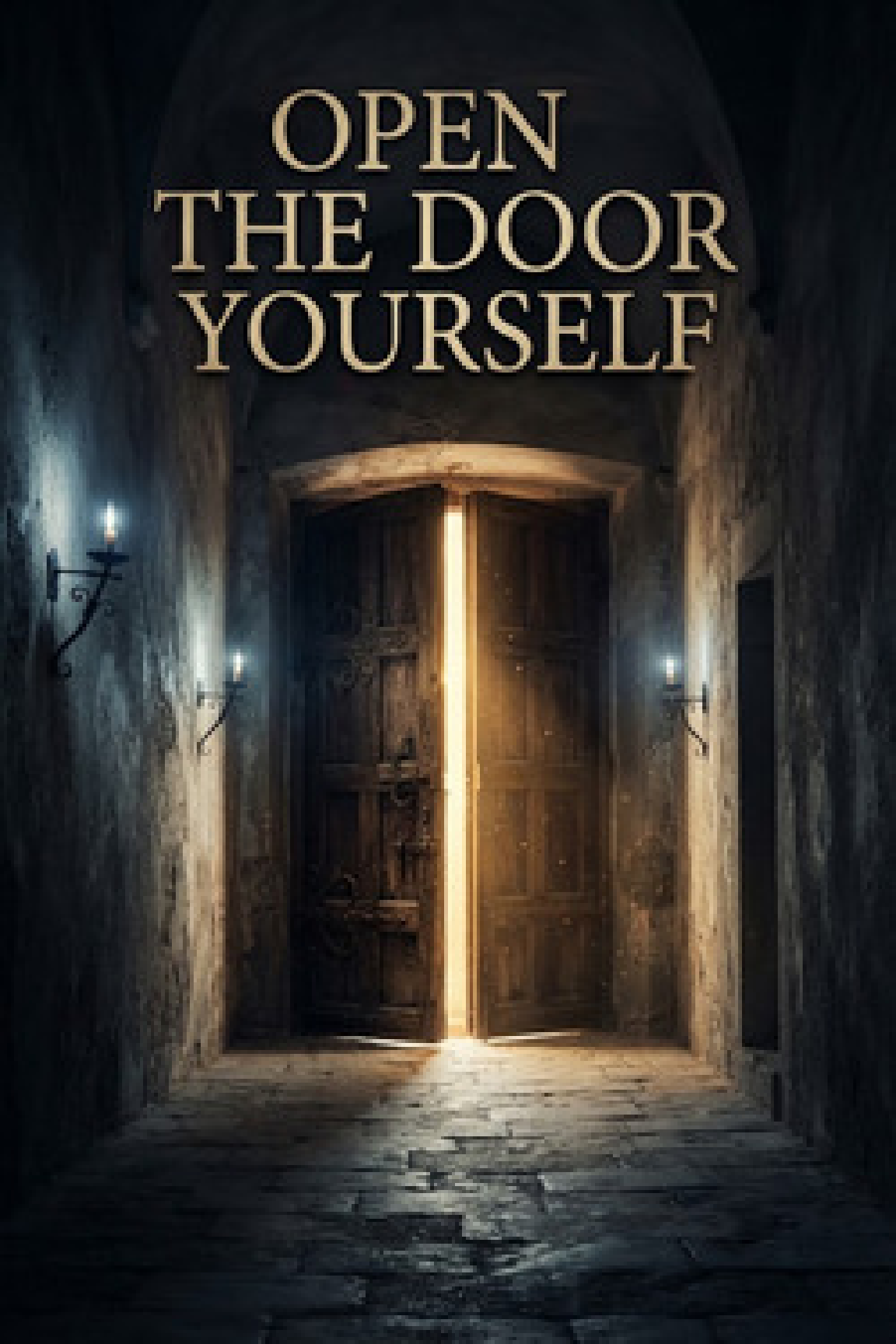

OPEN
THE DOOR
YOURSELF

ธรณีประตู 5

เปิดประตูด้วยตัวเอง

มีนิสัยแปลก ๆ อย่างหนึ่งที่ติดตัวคนจำนวนมากไปตลอดชีวิต

พวกเขารอคอย

พวกเขารอจังหวะที่เหมาะสม

พวกเขารอโอกาสที่เหมาะสม

พวกเขารอการยอมรับ

พวกเขารอให้ใครสักคนบอกว่าพวกเขาพร้อมแล้ว

พวกเขารอการอนุญาตที่มองไม่เห็นซึ่งแทบจะไม่เคยมาถึงเลย

เป็นเวลาหลายปีที่ผมเฝ้ามองชายและหญิงที่ไม่ธรรมดาหยุดนิ่งอยู่ที่ธรณีประตูแห่งความเป็นไปได้ของตัวเอง

ไม่ใช่เพราะพวกเขาขาดพรสวรรค์

ไม่ใช่เพราะพวกเขาขาดสติปัญญา

แต่เพราะพวกเขากำลังรอการอนุญาต

รอใครสักคนที่จะพูดว่า

“ไปเถอะ”

“ตอนนี้คุณทำได้แล้ว”

“คุณได้รับอนุญาตแล้ว”

ชีวิตแทบไม่เคยเป็นเช่นนั้น

ที่จริงแล้ว แทบจะไม่เคยเลย

เมื่อมองย้อนกลับไป ผมตระหนักว่าไม่มีการตัดสินใจที่สำคัญอย่างแท้จริงครั้งใดในชีวิตของผมเลยที่มีความแน่นอนมาก่อน

ไม่มีเลยสักครั้ง

เมื่อผมเริ่มต้นสิ่งใหม่ ผมยังไม่พร้อม

เมื่อผมเปลี่ยนทิศทาง ผมไม่ได้มีข้อมูลครบถ้วน

เมื่อผมรับความท้าทายที่ยิ่งใหญ่กว่าตัวเอง ผมไม่มีหลักประกันใด ๆ

ผมมีเพียงความเชื่อมั่นข้อเดียวเท่านั้น

นั่นคือการหยุดนิ่งอยู่กับที่คงจะแย่กว่า

ความแตกต่างระหว่างชีวิตที่ได้ใช้กับชีวิตที่ได้แต่เฝ้ามองมักอยู่ตรงนั้น

ในช่วงเวลาที่คนคนหนึ่งเลิกขออนุญาตจากอนาคต

ตอนยังเยาว์ เราเชื่อว่ามีคนที่มีหน้าที่ตัดสินใจแทนเรา

ครู

ผู้บริหาร

สถาบัน

ผู้มีอำนาจ

เมื่อเวลาผ่านไปเราค้นพบว่าคนเหล่านั้นก็กำลังเผชิญปริศนาเดียวกันกับที่เราเผชิญ

ไม่มีใครมีแผนที่ที่สมบูรณ์

ไม่มีใครรู้ตอนจบอย่างแท้จริง

ทุกคนกำลังด้นสดเรื่องราวของตัวเองไปทีละส่วน

การค้นพบนี้อาจทำให้หวาดกลัว

หรืออาจปลดปล่อยเราก็ได้

สำหรับผมมันคือการปลดปล่อย

เพราะมันบังคับให้ผมต้องรับผิดชอบ

ความรับผิดชอบเป็นคำที่แปลกดี

หลายคนเชื่อมโยงมันกับภาระ

ผมเชื่อมโยงมันกับอิสรภาพ

ตราบใดที่คนอื่นตัดสินใจแทนคุณ คุณก็สามารถโยนความผิดให้เขาได้เสมอ

เมื่อคุณตัดสินใจเอง ก็ไม่มีข้ออ้างอีกต่อไป

มีเพียงตัวคุณเท่านั้น

และทิศทางที่คุณเลือก

มีหลายช่วงเวลาที่การยอมแพ้คงง่ายกว่ามาก

การอยู่ที่เดิม

การไม่เสี่ยง

การไม่ออกไปเผชิญหน้า

การไม่เปลี่ยนแปลง

ทุกเส้นทางมีทางแยกเช่นนี้

มันมาถึงโดยไม่บอกกล่าว

ประตูบานหนึ่งเปิดออก

ส่วนหนึ่งของเราอยากก้าวผ่านเข้าไป

อีกส่วนหนึ่งอยากหนีไป

เพราะการเปลี่ยนแปลงมีราคาที่ต้องจ่ายเสมอ

ไม่มีใครเห็นช่วงเวลานั้น

จากภายนอก ทุกอย่างดูง่ายดาย

จากภายใน มันคือการต่อสู้

ไม่ใช่การต่อสู้กับโลก

แต่เป็นการต่อสู้กับตัวเราเอง

กับความกลัวว่าจะผิดพลาด

ความกลัวว่าจะไม่ดีพอ

ความกลัวการถูกตัดสิน

ความกลัวที่จะสูญเสียสิ่งที่เรามีอยู่แล้ว

ผมเรียนรู้ว่าความกลัวเป็นที่ปรึกษาที่แย่ แต่เป็นตัวชี้วัดที่ยอดเยี่ยม

บ่อยครั้งมันชี้ไปยังทิศทางที่เราควรสำรวจได้อย่างแม่นยำ

ไม่ใช่เพราะมันน่ารื่นรมย์

แต่เพราะมันมีการเติบโตอยู่ข้างใน

ประสบการณ์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของผมไม่ได้สะดวกสบาย

มันไม่ได้มีหลักประกัน

มันไม่ได้ปราศจากความเสี่ยง

มันเพียงแต่จำเป็น

ถึงจุดหนึ่ง เราต้องเลือก

เราจะขออนุญาตต่อไปก็ได้

หรือเราจะเริ่มใช้ชีวิตก็ได้

สองสิ่งนี้แทบไม่เคยไปด้วยกัน

ผมเคยพบคนที่มีคุณสมบัติครบทุกอย่างเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่ไม่เคยออกเดินทางเลย

และคนอื่น ๆ ที่แทบไม่มีอะไรเลย แต่กลับข้ามทวีป สร้างกิจการ เผชิญความเจ็บป่วย และสร้างชีวิตของตัวเองขึ้นมาใหม่

ความแตกต่างไม่ได้อยู่ในประวัติการทำงาน

แต่อยู่ในทัศนคติ

คนกลุ่มหลังเข้าใจบางสิ่ง

ไม่มีใครจะมาช่วยพวกเขา

ไม่มีใครจะยื่นช่วงเวลาที่สมบูรณ์แบบให้พวกเขา

ไม่มีใครจะรับรองอย่างเป็นทางการว่าพวกเขาพร้อมแล้ว

พวกเขาจึงเริ่มต้น

เท่านั้นเอง

เมื่อเวลาผ่านไป ผมเข้าใจว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกือบทั้งหมดเริ่มต้นอย่างไม่สมบูรณ์แบบ

ก้าวแรกที่ไม่มั่นคง

โทรศัพท์หนึ่งสาย

การเดินทางครั้งหนึ่ง

การเซ็นชื่อครั้งหนึ่ง

การตัดสินใจที่ดูเหมือนยิ่งใหญ่กว่าคนที่ตัดสินใจ

บ่อยครั้งความกล้าหาญถูกอธิบายว่าเป็นการไม่มีความกลัว

นั่นเป็นเรื่องไร้สาระ

ความกล้าหาญคือการก้าวต่อไปในขณะที่ความกลัวยังคงเดินเคียงข้างคุณอยู่

รู้ว่ามันจะไม่หายไป

รู้ว่ามันจะส่งเสียงดัง

รู้ว่ามันจะพยายามโน้มน้าวให้คุณหันหลังกลับ

แล้วก็เดินหน้าต่อไปอยู่ดี

สิ่งที่วันนี้เรามองว่าเป็นเส้นทางที่สอดคล้องต่อเนื่อง ในขณะที่มันเกิดขึ้น คือ ลำดับของการเลือกที่เปราะบาง

หลายครั้งผมไม่แน่ใจว่ากำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง

ผมแน่ใจเพียงอย่างเดียวว่าการไม่ทำอะไรเลยคือสิ่งที่ผิด

นี่เป็นความแตกต่างที่ละเอียดอ่อน แต่ชี้ขาด

ชีวิตไม่ได้ให้รางวัลแก่ผู้ชนะเสมอไป

บ่อยครั้งมันให้รางวัลแก่ผู้ที่ออกเดินทาง

ผู้ที่ลองทำ

ผู้ที่กล้า

ผู้ที่ก้าวผ่านประตูไป

เพราะทุกประสบการณ์ก่อให้เกิดประสบการณ์ใหม่

ทุกก้าวสร้างความเป็นไปได้ใหม่

ทุกการเคลื่อนไหวนำมาซึ่งการพบปะใหม่

ส่วนการอยู่นิ่ง กลับก่อให้เกิดเพียงความหยุดนิ่ง

ทุกวันนี้หลายคนแสวงหาแรงจูงใจ

ผมแสวงหาทิศทาง

แรงจูงใจเปลี่ยนไป

ทิศทางยังคงอยู่

จะมีคนพร้อมที่จะอธิบายให้คุณฟังเสมอว่าทำไมบางสิ่งจึงเป็นไปไม่ได้

ทำไมจึงยังไม่ถึงเวลา

ทำไมคุณจึงยังไม่พร้อม

ทำไมคุณจึงมีประสบการณ์ไม่พอ

ทำไมความเสี่ยงจึงสูงเกินไป

จงฟังพวกเขา

แล้วจึงตัดสินใจด้วยตัวเอง

เพราะท้ายที่สุดแล้วไม่มีใครในพวกเขาที่จะใช้ชีวิตแทนคุณได้

ไม่มีใครในพวกเขาที่จะแบกน้ำหนักของสิ่งที่คุณยอมละทิ้ง

ไม่มีใครในพวกเขาที่จะข้ามผ่านกาลเวลาแทนคุณ

นั่นเป็นงานที่เป็นของคุณเพียงผู้เดียว

หากมีบทเรียนหนึ่งที่เวลาทิ้งไว้ให้ผม ก็คือสิ่งนี้

โอกาสที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของผมไม่ได้มาพร้อมกับจดหมายอนุญาต

มันไม่มีตราประทับ

ไม่มีใบรับรอง

ไม่มีการรับประกันใด ๆ

มีเพียงคำถามเดียว

“คุณต้องการเข้าไปหรือต้องการอยู่ข้างนอก?”

ทุกครั้งผมกลัว

ทุกครั้งผมลังเล

ทุกครั้งผมเข้าใจสิ่งเดียวกัน

ไม่มีใครจะมอบการอนุญาตให้ผม

ดังนั้นผมจึงเปิดประตูด้วยตัวเอง

และตรงนั้นเองที่เรื่องราวได้เดินทางต่อไป